

Sygn. akt VI U 1408/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 grudnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Monika Miller-Młyńska
Protokolant:	St. sekr. sądowy Katarzyna Herman

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 18 grudnia 2013 r. w S.

sprawy L. K. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.

o prawo do emerytury, wysokość kapitału początkowego

na skutek odwołań L. K. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S.

z dnia 31 lipca 2013 roku znak: (...)

i z dnia 19 sierpnia 2013 roku znak: (...)

oddala odwołania.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 31 lipca 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., po rozpoznaniu wniosku z dnia 11 kwietnia 2013 r., odmówił L. K. (1) prawa do emerytury po osiągnięciu 60 roku życia, z uwagi na nieudowodnienie przez niego okresu 25 lat ogólnego stażu ubezpieczeniowego. W uzasadnieniu decyzji wskazano, że ogólny staż ubezpieczeniowy L. K. na dzień 1 stycznia 1999 r., wynosi jedynie 20 lata, 3 miesiące i 3 dni zamiast wymaganych 25 lat.

Ubezpieczony odwołał się od powyższej decyzji, wnosząc o jej zmianę i przyznanie mu prawa do emerytury. Wskazał, że organ rentowy powinien wyliczyć mu staż ubezpieczeniowy na dzień złożenia wniosku o emeryturę, a nie na dzień 1 stycznia 1999 r. oraz, że nie uwzględniono w jego stażu całego urlopu wychowawczego.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania w całości, z argumentacją jak w zaskarżonej decyzji.

Decyzją z dnia 19 sierpnia 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. ustalił L. K. (1) wartość kapitału początkowego na dzień 1 stycznia 1999 roku w na kwotę 137.745,63 zł, przyjmując jako podstawę wymiaru kapitału początkowego kwotę 1831,46 zł. Okresy składkowe zostały uwzględnione w wymiarze 17 lat, 11 miesięcy i 17 dni, nieskładkowe w wymiarze 2 lata, 3 miesiące i 16 dni (w tym 2 lata i 5 dni opieki nad dzieckiem). Współczynnik

proporcjonalny do osiągniętego do dnia 31 grudnia 1998r. wieku oraz okresu składkowego i nieskładkowego wyniósł 69,48%, zaś średnie dalsze trwanie życia ustalono na 209 miesięcy.

Ubezpieczony odwołał się od powyższej decyzji, wnosząc o jej zmianę i ponowne ustalenie wartości kapitału początkowego przy uwzględnieniu zarobków z okresu zatrudnienia w (...) w Ś. w wysokości wynikającej z przedłożonej do akt rentowych dokumentacji. Dodatkowo wniósł o uwzględnienie czasu pracy na kontraktach.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania, wyjaśniając że ustalając wartość kapitału początkowego przyjęto wartości wynagrodzeń wykazanych w przedłożonych przez ubezpieczonego zaświadczeniach Rp-7 za lata 1980-1994. Odnośnie okresu pracy na kontraktach organ rentowy wskazał, że ubezpieczony nie przedstawił dowodów potwierdzających w jakich okresach podlegał ubezpieczeniom społecznym z tytułu pracy na kontraktach zagranicznych.

Postanowieniem z dnia 29 października 2013 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie połączył sprawy z obu odwołań do łącznego rozpoznania i wyrokowania.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

L. K. (1) urodził się w dniu (...) W dniu 11 kwietnia 2013 r. złożył w organie emerytalnym wniosek o emeryturę, nie był w tym czasie członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

Niesporne, a nadto dowód: wniosek o ustalenie prawa do emerytury – k. 1-2 plik I akt ZUS.

W okresie od dnia 7 lipca 1975 r. do 11 lipca 1979 r. L. K. był zatrudniony był w pełnym wymiarze czasu pracy w (...) w G..

Niesporne, a nadto dowód: świadectwo pracy – k. 7 plik I akt ZUS.

W okresie od 16 lipca 1979 r. do 31 sierpnia 1998 r. L. K. był zatrudniony był w pełnym wymiarze czasu pracy w (...) O. w Ś.. W czasie tego zatrudnienia korzystał z urlopów bezpłatnych w okresach: od 16 czerwca do 8 lipca 1983 r., od 12 czerwca do 14 czerwca 1984 r., od 23 kwietnia do 2 maja 1985 r., od 26 lutego do 13 marca 1986 r., od 15 grudnia do 31 grudnia 1986 r., od 24 października do 15 grudnia 1991 r., od 18 listopada 1992 r. do 31 stycznia 1993 r., od 5 marca do 14 marca 1993 r., od 16 czerwca do 12 października 1993 r.

W okresie od 21 sierpnia 1994 r. do 31 sierpnia 1998 r. ubezpieczony korzystał z urlopu wychowawczego. Jego córka urodziła się (...)

W okresach od 12 października 1992 r. do 7 listopada 1992 r. oraz od 22 marca 1994r. do 4 czerwca 1994 r. ubezpieczony korzystał zasiłku chorobowego

Niesporne, a nadto dowody:

- świadectwo pracy – k. 9 plik I akt ZUS;

- odpis skrócony aktu urodzenia dziecka – k. 24 plik I akt ZUS.

W okresie pracy w (...) O. w Ś. L. K. uzyskał wynagrodzenie w następującej wysokości:

- w 1980 r. – 88.059,00 zł, w tym 11182 zł dodatku dewizowego,
- w 1981 r. -160.846,00 zł, w tym 16623 zł dodatku dewizowego,
- w 1982 r. - 213.618,00 zł, w tym 31062 zł dodatku dewizowego,
- w 1983 r. – 291.857,00 zł, w tym 35881 zł dodatku dewizowego,

- w 1984 r. – 309.343,00 zł, w tym 38127 zł dodatku dewizowego,
- w 1985 r. – 428.479,00 zł, w tym 45132 zł dodatku dewizowego,
- w 1986 r. – 335.252,00 zł, w tym 49013 zł dodatku dewizowego,
- w 1987 r. – 585.763,00 zł, w tym 77009 zł dodatku dewizowego,
- w 1988 r. – 1.015707,00 zł, w tym 183205 zł dodatku dewizowego,
- w 1989 r. – 2.485414,00 zł, w tym 257004 zł dodatku dewizowego,
- w 1990 r. – 16.101257,00 zł, w tym 2978250 zł dodatku dewizowego,
- w 1991 r. – 14.305208,00 zł
- w 1992 r. – 25.393700,00 zł
- w 1993 r. – 21.659800,00 zł
- w 1994 r. – 42.294300,00 zł.

Dowody:

- zaświadczenie Rp-7 z dnia 22.09.2000 r. – k. 11-12 plik I akt ZUS;
- wykaz wypłaconych dodatków dewizowych – k. 13 plik I akt ZUS.

Sąd zważył, co następuje:

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie dał podstaw do uwzględnienia żadnego z odwołań ubezpieczonego.

Po pierwsze, nieuzasadnione okazało się odwołanie L. K. od decyzji odmawiającej mu prawa do tzw. wcześniejszej emerytury.

Zgodnie z przepisem art. 24 ust. 1 i ust. 1b pkt 17 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity obowiązujący w dniu wydania zaskarżonej decyzji: Dz. U. z 2009r. Nr 153, poz. 1227 z późn. zm.; dalej jako: ustawa emerytalna), ubezpieczonym - mężczyznom urodzonym w lutym 1953r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku emerytalnego wynoszącego co najmniej 66 lat i 9 miesięcy, z zastrzeżeniem art. 46, 47, 50, 50a i 50e i 184.

W myśl przepisu art. 184 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej - ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje jednak emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40 (tj. wieku 60 lat; tzw. emerytura wcześniejsza), **jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy** (tj. w dniu 1 stycznia 1999r.) osiągnęli:

1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku 65 lat - dla mężczyzn oraz

2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27 (**co najmniej 25 lat dla mężczyzn**).

W ustępie drugim tego przepisu wskazano, że emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Wykaz prac zaliczanych do prac w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze zamieszczony został w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 z późn. zm.). Przepis § 4 ust. 1 tego rozporządzenia stanowi przy tym, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym **co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.**

Sąd rozpoznając niniejszą sprawę, mając na uwadze treść powyższych regulacji w ocenie sądu i odnosząc je do ustalonego stanu faktycznego, uznał że decyzja organu rentowego odmawiająca ubezpieczonemu prawa do wcześniejszej emerytury musi zostać uznana za prawidłową. Z ustaleń stanu faktycznego wynika bowiem jednoznacznie, że L. K. nie spełnił warunków uprawniających go do nabycia prawa do emerytury, o której mowa w art. 32 w zw. z art. 184 ustawy emerytalnej. Wprawdzie bowiem w dacie wydania decyzji osiągnął wiek emerytalny uprawniający go do skorzystania z wcześniejszej emerytury (tj. wie 60 lat), nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego oraz wykazał – wg stanu na dzień 1 stycznia 1999r. - co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach, to jednak ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że nie spełnił ostatniego z wymaganych prawem warunków, tj. nie wykazał na dzień 1 stycznia 1999 r. posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego, wynoszącego co najmniej 25 lat dla mężczyzn. Jak wynika z zebranych w sprawie dowodów przez cały okres swojej aktywności zawodowej, licząc do 31 grudnia 1998r., L. K. wykazał bowiem jedynie 20 lat, 3 miesiące i 3 dni okresu ubezpieczenia, w tym 17 lat, 11 miesięcy i 17 dni okresów składkowych oraz 2 lata, 3 miesiące i 16 dni okresów nieskładkowych.

W tym miejscu trzeba podkreślić, że L. K. nie przedłożył w toku postępowania sądowego żadnych dodatkowych dowodów, z których wynikałoby, że podlegał ubezpieczeniom społecznym również w innych okresach niż te uwzględnione przez organ rentowy. Sąd zobowiązał pisemnie ubezpieczonego do nadesłania pisma z wyjaśnieniem, czy pracował gdzieś przed rokiem 1975 tj. przed podjęciem pracy w D. (od 1975 r. do 1998 r. ubezpieczony pozostawał w zatrudnieniu, które w całości zostało przez ZUS uwzględnione w jego stażu ubezpieczeniowym), ewentualnie czy odbywał naukę na studiach wyższych oraz do przedstawienia dowodów z dokumentów, które powyższe by potwierdzały. Zaznaczono przy tym, iż nienadesłanie owych dokumentów będzie skutkowało przyjęciem przez sąd, że L. K. przed rokiem 1975 nigdzie nie pracował, ani też nie studiował. Zobowiązanie to (k. 15 akt) pozostało jednak bez odpowiedzi; ubezpieczony nie odebrał bowiem adresowanej do niego korespondencji, mimo jej prawidłowej awizacji (k. 31 akt). Tym samym, mając na uwadze ogólne zasady dotyczące postępowania dowodowego w procesie cywilnym (art. 3, 232 k.p.c.), brak było możliwości przyjęcia, aby staż pracy L. K. był inny aniżeli wynika to z dokumentów złożonych przez niego do akt ZUS.

Nie uszło uwadze sądu, że wraz z odwołaniem L. K. przedłożył kserokopię kilku stron książeczki żeglarskiej, w której wskazano jako daty zaciągu i zwolnienia ze statku okresy od 3.04.1974 r. do 29.07.1974 r. oraz od 28.11.1998 r. do 2.09.1999 r. Z kserokopii tych nie wynika jednakże do kogo należy, bądź należała książeczka, w której dokonano takich wpisów, w szczególności czy jej właścicielem był L. K., ani na jakiej zasadzie wykonywał on w tym czasie pracę na statku (czy był zatrudniony na podstawie umowy o pracę, czy też odbywał praktyki studenckie, czy pracował jeszcze na innej zasadzie). Dodatkowo trzeba było zwrócić uwagę na stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w uchwale z dnia 29 marca 1994 r. (sygn. akt III CZP 37/94), że kserokopię można uznać za dokument prywatny świadczący o istnieniu oryginału o treści i formie w niej odwzorowanej, w przypadku umieszczenia na niej i zaopatrzonego podpisem poświadczenia zgodności kserokopii z oryginałem. Takie poświadczenie nie zostało zaś w niniejszej sprawie dokonane. Niezależnie od powyższego trzeba jednak wskazać, iż nawet gdyby możliwe było uwzględnienie dodatkowo w stażu ubezpieczeniowym L. K. wskazanych okresów (od 3.04.1974 r. do 29.07.1974 r. oraz od 28.11.1998 r. do 31.12.1998 r.), i tak nie wpłynęłoby to na możliwość zmiany zaskarżonej decyzji i przyznania mu prawa do emerytury. Mimo ich

doliczenia, i tak nadal na dzień 1 stycznia 1999 r. nie legitymowałby się on bowiem wymaganym co najmniej 25 letnim stażem ubezpieczeniowym.

Jak wynika z treści odwołania, L. K. zgłosił także zastrzeżenia dotyczące nieuwzględnienia – jego zdaniem – przez ZUS w jego stażu ubezpieczeniowym całego okresu sprawowania opieki nad dzieckiem. Ze złożonych dokumentów wynika jednakże, iż o ile faktycznie ubezpieczony korzystał z urlopu wychowawczego przez okres dłuższy aniżeli ten, który został uwzględniony przez ZUS (na urlopie wychowawczym przebywał w okresie od 21 sierpnia 1994 r. do 31 sierpnia 1998 r.), to jednak słusznie organ rentowym zaliczył mu z tego tytułu do okresów nieskładkowych wyłącznie okres do 24 sierpnia 1996r. Trzeba bowiem zwrócić uwagę, że córka L. K. urodziła się (...), co oznacza że w dniu (...). (a więc pierwszym niezaliczonym przez ZUS dniem) ukończyła 4 lata. Tymczasem zgodnie z treścią przepisu art. 7 pkt 5 ustawy emerytalnej, okresami nieskładkowymi są m.in. przypadające przed dniem nabycia prawa do emerytury lub renty okresy **urlopu wychowawczego**, urlopu bezpłatnego udzielonego na podstawie przepisów w sprawie bezpłatnych urlopów dla matek pracujących opiekujących się małymi dziećmi, innych udzielonych w tym celu urlopów bezpłatnych oraz okresy niewykonywania pracy - z powodu opieki nad dzieckiem:

a) **w wieku do lat 4** - w granicach do 3 lat na każde dziecko oraz łącznie - bez względu na liczbę dzieci - do 6 lat,

b) na które ze względu na jego stan fizyczny, psychiczny lub psychofizyczny przysługuje zasiłek pielęgnacyjny - dodatkowo w granicach do 3 lat na każde dziecko.

Powyższe oznacza, że z urlopu wychowawczego na córkę L. K. mógł korzystać najpóźniej do ukończenia przez nią czwartego roku życia. Prawidłowo więc organ rentowy zaliczył mu do stażu ubezpieczeniowego z tego tytułu tylko okres od 21 sierpnia 1994 r. (tj. od rozpoczęcia korzystania z urlopu) do 24 sierpnia 1996 r. Zaliczenie do okresów nieskładkowych dalszego okresu korzystania z urlopu wychowawczego byłoby w tej sytuacji możliwe wyłącznie w razie wykazania przez L. K., iż pobierał on w tym czasie – w związku z ewentualną chorobą córki - zasiłek pielęgnacyjny. Żadnych dowodów na tę okoliczność ubezpieczony jednak nie przedstawił.

Mając więc wszystko powyższe na uwadze i przyjmując, że ubezpieczony nie wykazał, aby na dzień 1 stycznia 1999 r. pozostawał w ubezpieczeniu przez co najmniej 25 lat, sąd uznał zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S. za prawidłową i na podstawie przepisu art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. odwołanie ubezpieczonego oddalił.

Prawidłowa w ocenie sądu okazała się również decyzja organu rentowego z dnia 19 sierpnia 2013 r., dotycząca ponownego ustalenia kapitału początkowego.

L. K. odwołując się od niej zarzucił organowi rentowemu, że nie uwzględnił przy wyliczaniu wysokości kapitału początkowego pełnych kwot wypłat, które otrzymywał jako pracownik (...) O. wynikających z przedłożonych dokumentów, jak również nie uwzględnił czasu pracy na kontraktach. Zarzuty te okazały się jednak bezpodstawne.

W celu wykazania wysokości swoich zarobków L. K. (1)złożył bowiem zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 22 września 2000 r., wystawione przez pracodawcę (...)O.w Ś., w którym wskazano, że jego zarobki wynosiły: w 1980 r. – 88.059,00 zł, w tym 11182 zł dodatku dewizowego, w 1981 r. - 160.846,00 zł, w tym 16623 zł dodatku dewizowego, w 1982 r. - 213.618,00 zł, w tym 31062 zł dodatku dewizowego, w 1983 r. – 291.857,00 zł, w tym 35881 zł dodatku dewizowego, w 1984 r. –309.343,00 zł, w tym 38127 zł dodatku dewizowego, w 1985 r. – 428.479,00 zł, w tym 45132 zł dodatku dewizowego, w 1986 r. – 335.252,00 zł, w tym 49013 zł dodatku dewizowego, w 1987 r. – 585.763,00 zł, w tym 77009 zł dodatku dewizowego, w 1988 r. – 1.015707,00 zł, w tym 183205 zł dodatku dewizowego, w 1989 r. – 2.485414,00 zł, w tym 257004 zł dodatku dewizowego, w 1990 r. - 16.101257,00 zł, w tym 2978250 zł dodatku dewizowego, w 1991 r. – 14.305208,00 zł, w 1992 r. – 25.393700,00 zł, w 1993 r. – 21.659800,00 zł, w 1994 r. – 42.294300,00 zł. Organ rentowy wyliczając wysokość kapitału początkowego L. K.wziął pod uwagę zarobki w kwotach wynikających z tego zaświadczenia, w żadne sposób nie modyfikując jego treści, w szczególności nie obniżając wysokości wskazanych tam kwot. Mianowicie, do obliczenia podstawy wymiaru kapitału początkowego oraz obliczenia wskaźnika wysokości tej podstawy przyjęto przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 kolejnych lat kalendarzowych, tj. od 1 stycznia 1981r. do 31 grudnia 1990 r. jako wariant najkorzystniejszy. WWPW

wyniósł 150,01%. Odnosnie zarobków z 1981 r. przyjęto kwotę 160.846,00 zł, za 1982 r. kwotę 213.618,00 zł, za 1983 r. – kwotę 291.857,00 zł, za 1984 r. – kwotę 309.343,00 zł, za 1985 r. – kwotę 428.479,00 zł, za 1986 r. – kwotę 335.252,00 zł, za 1987 r. – kwotę 585.763,00 zł, za 1988 r. – kwotę 1.015707,00 zł, za 1989 r. – kwotę 2.485414,00 zł, za 1990 r. kwotę 16.101257,00 zł. Ubezpieczony nie przedstawił żadnych nowych dowodów na okoliczność otrzymywania wyższych dochodów niż uwzględnione przez ZUS przy obliczaniu podstawy wymiaru jego kapitału początkowego.

W tym miejscu trzeba przy tym zaznaczyć, iż zgodnie z treścią przepisu art. 174 ust. 3 ustawy emerytalnej, podstawę wymiaru kapitału początkowego ustala się na zasadach określonych w art. 15, 16, 17 ust. 1 i 3 oraz art. 18 te same ustawy, z tym że okres kolejnych 10 lat kalendarzowych ustala się z okresu przed dniem 1 stycznia 1999 r. Z przepisu art. 15 wynika przy tym, iż do obliczenia wysokości kapitału początkowego można wziąć pod uwagę bądź zarobki z 10 najkorzystniejszych, kolejnych lat zatrudnienia, bądź też z 20 lat zatrudnienia, wybranych z całego okresu zatrudnienia. Oznacza to, że skoro L. K. złożył zaświadczenie o zarobkach dotyczące wynagrodzeń za 15 lat, organ rentowy postąpił prawidłowo, wybierając z tego okresu tylko 10 kolejnych, najkorzystniejszych dlań finansowo lat.

Wreszcie, odnosząc się natomiast do zarzutów ubezpieczonego dotyczących nie uwzględnienia w jego stażu ubezpieczeniowym okresu pracy na kontraktach, trzeba wskazać, że L. K. nie przedstawił żadnych dowodów na okoliczność świadczenia pracy na kontraktach i podlegania z tego tytułu ubezpieczeniom społecznym. Organ rentowy, wyliczając wysokość kapitału początkowego uwzględnił w stażu ubezpieczeniowym L. K. (1) na dzień 1 stycznia 1999 r. wszystkie wykazane dokumentami okresy ubezpieczenia tj.: okresy zatrudnienia: od 7 lipca 1975 r. do 11 lipca 1979 r. w (...) w G., od 16 lipca 1979 r. do 15 czerwca 1983 r., od 9 lipca 1983 r. do 11 czerwca 1984 r., od 15 czerwca 1984 r. do 22 kwietnia 1985 r., od 3 maja 1985 r. do 25 lutego 1986 r., od 14 marca 1986 r. do 14 grudnia 1986 r., od 1 stycznia 1987 r. do 23 października 1991 r., od 16 grudnia 1991 r. do 17 listopada 1992 r. , od 1 lutego 1993 r. do 4 marca 1993 r., od 15 marca 1993 r. do 15 czerwca 1993 r., od 13 października 1993 r. do 20 sierpnia 1994 r. - w (...) O. w Ś. (liczne okresy przerw są okresami korzystania przez L. K. z urlopów bezpłatnych, wynikających ze złożonego w ZUS świadectwa pracy; okresy te nie podlegają zaliczeniu do stażu ubezpieczeniowego), w tym okres pobierania zasiłku chorobowego od 12 października 1992 r. do 7 listopada 1992r. oraz od 22 marca 1994r. do 4 czerwca 1994 r. jako okres nieskładkowy. Uwzględniono również korzystania z urlopu wychowawczego od 21 sierpnia 1994 r. do 24 sierpnia 1996 r., co dało łącznie na dzień 1 stycznia 1999 r. 20 lat, 3 miesiące i 3 dni okresu ubezpieczenia, w tym 17 lat, 11 miesięcy i 17 dni okresów składkowych oraz 2 lata, 3 miesiące i 16 dni okresów nieskładkowych.

Ubezpieczony nie przedłożył w toku postępowania sądowego żadnych dodatkowych dowodów z których wynikałoby, że podlegał ubezpieczeniom społecznym również w innych okresach niż te uwzględnione przez organ rentowy. Tym samym, zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S. dotyczącą ustalenia wysokości kapitału początkowego trzeba było uznać za prawidłową. W powyższej sytuacji, na podstawie przepisu art. 477¹⁴ §1 k.p.c., sąd odwołał ubezpieczonego oddalił.